

The Good Girl
by Mary Kubica

Copyright THE GOOD GIRL © 2014 by Mary Kubica
Published in agreement with HARLEQUIN BOOKS S.A.
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Oricе asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Aleshin | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUBICA, MARY

Fata cea bună / Mary Kubica. - București : Editura Herg Benet, 2017

ISBN 978-606-763-100-5

821.111

Tipărit la ArtPrint

FATA CEA BUNĂ

MARY KUBICA

Traducere din limba engleză de
Cristina Nemerovschi

PASSPORT
HERG BENET

2017

The Good Cat
by Mary Karr

Copertă de
Publicația Hărboarelor

pentru A & A

Aceasta este o poveste scrisă într-un stil direct, deschis și copleșitor. În ea se spune multe despre viața unei femei, de la naștere până în prezent. Această poveste este o poveste de viață, de dragoste, de rău și de bine.

EDICȚIA ROMÂNĂ
de Andrei Visinescu / traducere
și adaptare de Andrei Visinescu

Pentru copii și adolescenți

Concurs profesorul spune bine

într-o lume sănătății și sănătății
idealelor și a naturii

Distribuție CTP și Editura Literatură Românească

ETIKA, MARY

Povestea unei / Mary Karr / Traducere de Andrei Visinescu / 2017

ISBN 978-606-743-100-6

821.111

7.500 - 10.000
Răzvan Gheorghiu

Translatie Academica SRL

Exemplarul de vînd este unul de colecție, fiindcă nu este
în stare să fie folosit ca unul de cunoștință.

— Adesea sunt caietele care au o valoare deosebită.
— La întocmai, căci sunt deosebit de frumoase.

— E chiar și astăzi, într-o lume în care totul este
în modul său digital, căci sunt deosebit de frumoase.

— E chiar și astăzi, într-o lume în care totul este
în modul său digital, căci sunt deosebit de frumoase.

E V E

Înainte

Stau aşezată confortabil în colţul unde ne luăm de obicei micul dejun şi îmi beau ceasca de cacao cu lapte, când aud telefonul sunând. Căzută pe gânduri, privesc pe fereastra întunecată peluza noastră care acum, la început de toamnă, e plină de frunze. Cele mai multe sunt moarte, doar câteva se mai agață cu ultimele puteri de ramurile copacilor. E o după-amiază târzie. Cerul e întunecat, temperaturile au scăzut parcă peste noapte la patru, cinci grade. Nu sunt încă pregătită pentru asta, îmi spun, întrebându-mă cum Dumnezeu a zburat atât de repede timpul. Mi se părea că abia ieri parcă venise primăvara, pe neaşteptate, apoi, doar câteva clipe mai târziu, vara.

Sunetul telefonului mă face să treser și sunt convinsă că este vreun vânzător care vrea să-mi bage pe gât ceva de care nu am nevoie, aşa că nici nu mă obosesc să mă dau jos de pe scaunul meu cocoțat. Savurez puținele ore de liniște pe care le mai am înainte ca James să intre ca o furtună pe ușă și să-mi ia în stăpânire lumea, aşa că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd minute prețioase vorbind la telefon cu un vânzător de obiecte la super-ofertă pe care va trebui oricum în final să-l refuz.

Țărâiala enervantă a telefonului se întrerupe, apoi o ia de

la capăt. Răspund, dar numai pentru a-l face să se opreasă odată.

— Alo?, întreb pe un ton cam nervos, stând acum în mijlocul bucătăriei, cu un șold sprijinit de masa insulă.

— Doamna Dennett?, mă întrebă femeia.

Îmi trece prin minte pentru un moment să-i spun că a greșit numărul, sau să-i retez oferta cu un simplu „nu mă interesează“.

— Da.

— Doamnă Dennett, sunt Ayanna Jackson.

Știu numele asta. Nu am întâlnit-o niciodată, dar pot spune că este o prezență constantă în viața Miei de mai bine de un an. De o grămadă de ori am auzit-o pe Mia spunându-i numele: *Ayanna și cu mine am făcut asta și ailaltă, Ayanna și cu mine am fost pe colo și pe dincolo...* Îmi explică de unde o cunoaște pe Mia, cum amândouă predau la liceul pentru copii speciali din oraș.

— Sper că nu v-am întrerupt din ceva, îmi zice.

Respir adânc.

— O, nu, Ayanna, tocmai ce intrasem pe ușă, o mint.

Mia va împlini 25 de ani peste o lună: pe 31 octombrie. S-a născut de Halloween, aşa că presupun că Ayanna m-a sunat în legătură cu asta. Pune la cale o petrecere – poate o petrecere surpriză? – pentru fiică-mea.

— Doamnă Dennett, Mia nu a venit la muncă astăzi.

Nu este exact ce mă așteptam să aud. Îmi ia un minut să-mi revin.

— Păi, probabil nu se simte prea bine, îi răspund.

Primul meu impuls este să o acopăr pe fiica mea; sigur trebuie să aibă un motiv real pentru care a lipsit și nici n-a sunat să anunțe. Fiică-mea este destul de libertină, adevărat, dar în același timp te poți și baza pe ea.

— Nu a dat niciun semn de viață?

— Nu, îi spun.

Asta nu e ceva neobișnuit. Trec zile, uneori chiar și

săptămâni fără să ne vorbim. De când s-a inventat email-ul, forma noastră cea mai bună de comunicare este să ne trimitem diferite forward-uri cu banalități simpatice.

— Am încercat s-o sun acasă, dar nu a răspuns.

— I-ai lăsat vreun mesaj?

— Mai multe.

— Să încă nu te-a sunat?

— Nu.

O ascult doar pe jumătate atentă pe femeia care este collegă cu fiica mea. Privesc concentrată pe fereastră, la copiii vecinilor care scutură un copacel firav, pentru ca ultimele frunze rămase să le cadă în cap. Copiii aceia îmi țin loc de ceas. Când apar în curte, știu că e târziu după-amiază și școala s-a terminat. Când dispar înăuntru în casă, e semn că a venit vremea cinei.

— Ai încercat și pe mobil?

— Intră direct căsuța vocală.

— Ai...

— I-am lăsat un mesaj.

— Ești absolut sigură că azi n-a sunat nici la școală?

— Da, directorii nu știu nimic de ea.

Sunt îngrijorată că Mia ar putea să intre în bucluc. Mi-e teamă să nu o dea afară. Gândul că ar putea deja să fi intrat într-o belea încă nu-mi trece prin cap.

— Sper că absența asta nu i-a cauzat prea multe probleme.

Ayanna îmi povestește că elevii de la primele ore nu au anunțat că profesoara lipsește și abia la orele de după-amiază s-a dus vorba: domnișoara Dennett nu venise la școală, iar ei nu avuseseră nici suplinitor. Directorul s-a dus să-i țină în frâu până când a fost chemat suplinitorul: a găsit pereții măzgăliți cu graffiti în stilul găștilor de cartier, graffiti făcuți cu tuburile scumpe de vopsea pe care le achiziționase Mia pentru orele de desen, atunci când școala refuzase să le cumpere din propriile fonduri.

— Doamna Dennett, nu credeți că este ciudat să lipsească

aşa?, mă întreabă ea. Nu e deloc stilul Miei.

— Of, Ayanna, sunt convinsă că are un motiv întemeiat.

— Cum ar fi?

— O să sun la spitale. Sunt câteva în apropiere de locuința...

— Am făcut-o deja.

— Atunci, prietenii ei, spun eu, deși îmi dau seama că nu-i cunosc pe prietenii Miei.

Am auzit niște nume în treacăt, cum ar fi Ayanna și Lauren și știu că mai este cineva din Zimbabwe venit cu o bursă, care e pe cale să fie trimis înapoi, iar Mia consideră că asta este total nedrept. Dar nu îi *cunosc* propriu-zis, iar numele lor de familie sau cum să-i contactez ar fi greu de afiat.

— Am făcut și asta.

— O să apără ea, Ayanna. Probabil că e doar o neînțelegere la mijloc. Ar putea fi un milion de motive...

— Doamnă Dennett – spune Ayanna, și abia atunci mi se ia o ceată de pe ochi –, ceva nu e în regulă.

Mă lovește în stomac și prima imagine pe care o am este cu mine fiind însărcinată în luna a șaptea sau a opta cu Mia, și membrele ei puternice și încăpățâname lovind atât de tare încât forma mâinilor și picioarelor ei micuțe mi se vedea uneori prin piele. Îmi trag un scaun înalt și mă aşez la masa de bucătărie gândindu-mă că, înainte să-mi fi dat seama, Mia va împlini 25 de ani și încă nu știu ce să-i iau de ziua ei. Nu i-am propus să dea o petrecere și nici să facem rezervări pentru o cină la vreun restaurant select, noi patru, James, Grace, Mia și cu mine.

— Ce propui să facem, atunci?, întreb.

Aud un suspin la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Speram să-mi spuneți că Mia e cu dumneavoastră.

G A B E

Înainte

Este întuneric deja când parchez în fața casei. Luminile artificiale se scurg de pe ferestrele vilei în stil englezesc, imitând perioada Tudor, pe caldarâmul străzii mărginit de copaci. Pot să văd câțiva oameni agitându-se înăuntru, în aşteptarea mea. Unul dintre ei este judecătorul, care măsoără încăperea cu pasul, alta este doamna Dennett, cocoțată pe marginea unui scaun înalt, tapisat, sorbind dintr-un pahar cu o băutură care pare să conțină alcool. Sunt acolo și polițiști în uniformă și o altă femeie, o brunetă, care mă examinează prin fereastra din față în timp ce, fără grabă, fac un mic popas pe stradă, în fața casei, amânându-mi marea intrare, inspectându-i din mașină.

Familia Dennett este ca oricare alta din North Shore, Chicago, o fâșie de suburbii care leagă Lake Michigan de nordul orașului. Sunt putred de bogăți. Nu e de mirare că trag cât pot de timp, pe scaunul din față al mașinii, în loc să-mi croiesc cât mai repede drum spre casa lor impozantă și să le dau lovitura pe care am fost însărcinat să o aduc.

Îmi vin în minte cuvintele comisarului, înainte de a-mi distribui mie acest caz: *Să nu cumva să dai greș cu asta.*

Inspectez casa lor impunătoare din căldura și confortul mașinii mele rablagite. De afară, nu pare la fel de

împresionantă și elegantă pe cât îmi imaginez că este în interior. Are acel farmec al lumii vechi pe care stilul englezesc din epoca Tudor îl poate oferi: bârne din lemn, ferestre înguste și un acoperiș foarte înclinat, alunecos. Îmi amintește oarecum de un castel medieval.

Deși am fost informat cu strictețe să păstreze acest caz cât mai departe de ochii curioșilor, presupun că ar trebui să mă simt recunosător comisarului că m-a ales pe mine. Totuși, dintr-un motiv sau altul, nu mă simt așa.

Îmi croiesc drum către ușa din față, tăind peluza pe aleea care mă duce chiar până în fața ușii, și bat. E frig. Îmi îndes mâinile în buzunar, ca să le țin la căldură cât aştept să-mi deschidă. Mă simt ridicol de prost îmbrăcat în hainele mele de stradă – pantaloni kaki și un tricot cu guler rotund, pe care l-am ascuns sub o geacă de piele – când sunt întâmpinat de unul dintre cei mai influenți judecători de mediere din țară.

— Domnule judecător Dennett, iî spun, în timp ce pășesc înăuntru.

Mă port ca și cum aș avea mai multă autoritate decât simt că am, arătând dovezi de autosuficiență pe care probabil le păstram ascunse undeva pentru momente exact ca acesta. Judecătorul Dennett este o persoană imponzantă, atât ca poziție, cât și ca dimensiune. Dacă nu duc la bun sfârșit cazul asta, rămân fără job, asta în cea mai optimistă dintre variante. Doamna Dennett se ridică de pe scaun. Îi spun pe cel mai elegant ton de care sunt în stare: „Stați jos, vă rog“, apoi cealaltă femeie, Grace Dennett, presupun, din cercetările mele anterioare – o femeie mai Tânără, între 25 și 30 de ani –, vine în întâmpinarea mea și a judecătorului acolo unde holul se termină și începe sufrageria.

— Sunt detectivul Gabe Hoffman, spun, fără alte adăugiri politicoase pe care o prezentare ar putea să le ceară.

Nu zâmbesc; nu le întind mâna. Fata spune că este într-adevăr Grace, despre care știu din munca legală pe care am făcut-o mai demult că este asociat deplin la firma de avocați

Dalton & Meyers. Nu-mi trebuie însă mai mult decât intuiția ca să-mi dau seama că nu-mi place de ea. Emană un aer de superioritate, o atitudine sfidătoare cu care mă privește ca și cum aș fi un banal angajat la ordinul ei, și un cinism în voce care mă bagă în sperieți.

Doamna Dennett începe să vorbească, iar în glasul ei încă se mai distinge un puternic accent englezesc, deși știu, din încercările mele prealabile de a aduna date despre acest caz, că este venită în Statele Unite de la 18 ani. Pare panicată. Asta este ceea ce simt la prima vedere. Vocea ei este ridicată, iar degetele își fac de lucru cu orice obiect aflat la îndemână.

— Fiica mea a dispărut, domnule detectiv, spune pe un ton rapid, ca un lătrat. Prietenii ei n-au văzut-o. Nu știu nimic de ea. Am sunat-o pe mobil, i-am lăsat mesaje.

Se îneca că propriile-i cuvinte, încercând din răsputeri să nu plângă.

— Am mers până la apartamentul ei, să văd dacă nu cumva este acolo, apoi recunoaște: Am condus degeaba tot drumul, proprietarul nu m-a lăsat să intru.

Doamna Dennett este o femeie care-ți taie răsuflarea. Nu pot să mă abțin și mă holbez încontinuu la părul ei lung și blond, care-i cade neglijent peste decolteul bluzei, pe al cărei nasture de sus l-a lăsat desfăcut. Am mai văzut fotografii cu doamna Dennett, stând alături de soțul ei pe trepte Curții de Justiție. Dar pozele nu se compară deloc cu a o vedea în carne și oase.

— Când ați vorbit cu ea ultima dată?, întreb.

— Săptămâna trecută, spune judecătorul.

— Nu săptămâna trecută, James, zice Eve.

Se oprește, conștientă de privirea nervoasă a soțului ei, care a fost întrerupt. Apoi continuă:

— Săptămâna de dinainte. Ba chiar poate cu o săptămână și mai în urmă. Cam așa este relația noastră cu Mia – uneori trec săptămâni întregi fără să ne vorbim.

— Deci nu este ceva chiar neobișnuit?, întreb. Să nu

aveți vești de la ea o perioadă?

— Nu, nu chiar, este de acord doamna Dennett.

— Dar tu, Grace?

— Am vorbit săptămâna trecută. O con vorbire scurtă. Miercuri, cred. Poate joi. Da, era joi, pentru că m-a sunat în timp ce mergeam la Curtea de Justiție pentru audierea unei moțiuni.

Arunca asta în discuție, ca să nu am nicio îndoială că este avocată, ca și cum sacoul fin în dungi și servietă de piele pe care o ține la picioare nu mi-ar fi deconspirat deja asta.

— Ceva ieșit din comun?

— Doar Mia find Mia.

— Și asta înseamnă că...?

— Gabe, mă întrerupe judecătorul.

— Domnule detectiv Hoffman, îl corectez puțin întepat.

Dacă eu trebuie să mă adresez cu *domnule judecător*, poate face și el un efort să-mi spună *domnule detectiv*.

— Mia este o persoană foarte independentă. Joacă mereu după propriile ei reguli, ca să spun aşa.

— Așadar, ipotetic vorbind, fiica dumneavoastră ar putea să fi dispărut încă de joia trecută?

— O prietenă a vorbit cu ea ieri, a văzut-o la serviciu.

— Pe la ce oră?

— Nu știu... pe la 3 după-amiază.

Mă uit la ceas.

— Deci, lipsește de 27 de ore?

— Este adevărat că nu poate fi considerată dispărută dacă nu lipsește de mai bine de 48 de ore?, mă întrebă doamna Dennett.

— Sigur că nu, Eve, îi răspunde soțul, pe un ton condescendent, ca și cum s-ar adresa unui copil.

— Nu, doamnă, spun.

Încerc să fiu cât pot de amabil, ca să compensez. Nu-mi place cum soțul ei i se adresează cu superioritate și aroganță.

— De fapt, primele 48 de ore sunt de obicei cele mai

importante în cazul persoanelor dispărute.

Judecătorul sare în discuție:

— Fiica mea nu este o persoană dispărută. Este doar *rătăcită*. Probabil e prinsă în ceva nesăbuit și neglijent, ceva irresponsabil. Dar nu este *dispărută*.

— Domnule judecător, cine a fost atunci ultima persoană care a văzut-o pe fiica dumneavoastră, înainte ca ea să fie — sunt al naibii de spiritual, așa că trebuie să-o spun — *rătăcită*?

Doamna Dennett este cea care îmi răspunde.

— O femeie pe nume Ayanna Jackson. Ea și Mia lucrează împreună.

— Aveți un număr de telefon?

— L-am notat pe o foaie de hârtie. Este în bucătărie.

Îi fac semn unuia dintre polițiști, care se îndreaptă spre bucătărie să-o găsească.

— Este asta ceva ce Mia a mai făcut în trecut?

— Nu, cu siguranță nu.

Dar limbajul corporal al judecătorului și al lui Grace Dennett o contrazic.

— Nu-i adevărat, mamă, o repede Grace.

O privesc răbdător. Avocații pur și simplu adoră să se audă vorbind.

— De cinci sau șase ori, Mia a dispărut de acasă. Și-a petrecut noaptea făcând Dumnezeu știe ce, cu Dumnezeu știe cine.

Da, îmi spun mie în gând, Grace Dennett e genul care poate fi o javră, când își pune asta în minte. Are părul închis la culoare, ca al tatălui ei. A moștenit înălțimea mamei și conformația tatălui. Nu e cea mai bună combinație. Unii oameni ar putea-o numi siluetă în formă de clepsidră. Probabil așa aș face și eu, dacă aș simpatiza-o. În loc de asta, aș numi-o durdulie.

— Astă-i cu totul altceva! Era în liceu pe atunci... Era puțin naivă și neastămpărată, dar...

— Eve, nu-ți bate capul mai mult decât e cazul, zice

judecătorul Dennett.

- Mia obișnuiește să bea?
- Nu cine știe ce, spune doamna Dennett.

— De unde știi tu ce face Mia, Eve? Voi două de abia mai vorbiți.

Își duce mâna la față pentru a-și șterge nasul umed, și pentru moment sunt atât de luat prin surprindere de dimensiunea pietrei de pe degetul ei, încât nu reușesc să-l aud pe judecător perorând cum soția lui l-a sunat și pe Eddie – cu alte cuvinte, sunt copleșit de faptul că nu numai că îi spune pe numele mic șefului meu, ba chiar merge până într-acolo încât îl și alintă – înainte ca el să ajungă acasă. Judecătorul Dennett pare convins că fiica lui este pe undeva distrându-se, și că nu este nevoie de o intervenție oficială.

- Nu credeți că este un caz de care să se ocupe poliția?
- Nu, categoric. Este doar o problemă de familie.
- Cum este etica muncii pentru Mia?

— Poftim?, răspunde judecătorul, iar pe fruntea lui se formează riduri adânci pe care încearcă să le apese cu o mâna plăcătoare, frecându-și pielea.

— Etica la locul de muncă. Are un istoric pozitiv al angajaților? A mai lipsit de la serviciu înainte? Sună des să spună că este bolnavă, când de fapt nu este?

— Nu știu. Are un job. E plătită. Se întreține singură. Nu pun întrebări.

— Doamnă Dennett?

— Își iubește serviciul. Pur și simplu îl adoră. Să predea este ceea ce și-a dorit dintotdeauna.

Mia predă arta. La liceu. Îmi notez asta în carnet, pentru că vreau să țin minte.

Judecătorul vrea să știe dacă eu cred că asta are vreo importanță.

- Ar putea avea, îi răspund.
- Și de ce ar avea?
- Domnule judecător, încerc pur și simplu să o înteleg

pe fiica dumneavoastră. Să înteleg cine este ea. Atâtă tot.

Doamna Dennett a ajuns în pragul lacrimilor. Ochii ei albaștri încep să se umfle și să se înroșească, într-o încercare eşuată de a reține ūvoiul care se pregătește să izbucnească.

— Credeți că i-s-a întâmplat ceva Miei?!

Mă gândesc, fără să spun cu voce tare: păi, nu de asta m-ăț chemat? Voi credeți că i-s-a întâmplat ceva, dar în loc de asta spun:

— Cred că mai bine luăm acum măsuri și mai târziu îi mulțumim lui Dumnezeu, când se va dovedi că a fost doar o mare neîntelegerere. Sunt convins că Mia este bine, chiar sunt, dar mi-ar părea rău să trec cu vederea totul, fără ca măcar să pun niște întrebări.

Să mă ia naiba dacă totul se va dovedi un fum fără foc!

— De când locuiește pe cont propriu?, întreb.

— Se fac șapte ani peste treizeci de zile, declară doamna Dennett, fără să clipească.

Sunt luat prin surprindere.

— Tineți socoteala? Chiar și a zilelor?

— S-a întâmplat la cea de-a 18-a ei aniversare. De abia aştepta să-o steargă de aici.

— Nu vreau să fiu indiscret, spun.

Adevărul este că nici n-aș vrea să știu prea multe amănunte.

La fel ca ea, abia aştept să mă văd plecat de aici.

— Unde locuiește acum?

Judecătorul îmi răspunde:

— Într-un apartament din oraș. În apropiere de Clark și Addison.

Sunt un fan înfocat Chicago Cubs, aşa că mă entuziasmez la auzul numelor Clark și Addison, ca un pui de cățel hămesit la vederea conservei cu mâncare.

— Wrigleyville, aşadar. Este un cartier bun. Liniștit.

— Vă notez imediat adresa, se oferă doamna Dennett.

— Mi-ar placea să arunc o privire pe acolo, dacă nu vă

deranjează. Să văd dacă nu este vreun geam spart, semne de intrare prin efracție...

Vocea doamnei Dennett tremură când mă întrebă:

— Credeti că vreun hoț a intrat în apartamentul Miei?

Încerc să o calmmez:

— Vreau doar să verific. Doamnă Dennett, clădirea respectivă are portar?

— Nu.

— Un sistem de pază? Camere video?

— De unde naiba să știm?, mormăie judecătorul.

— Nu o vizitați?, întreb, înainte să mă pot abține.

Aștept un răspuns, dar el nu vine.

E V E

După

Îi închei haina și îi trag o căciulă pe cap, după care ieşim în vântul necruțător care spulberă Chicago-ul.

— Trebuie să ne grăbim un pic, îi spun, iar ea încuvintează din cap, fără să întrebe însă de ce. Rafalele de vânt aproape că ne dărâmă pe amândouă în timp ce ne îndreptăm spre SUV-ul lui James, parcat câteva sute de metri mai încolo și, încercând să o apuc de cot, nu mă gândesc decât că dacă una din noi cade, ne vom prăbuși amândouă. Au trecut patru zile de la Crăciun, iar parcarea asta e aproape un patinoar, acoperită cu o pojghiță de gheăță. Fac tot ce pot ca s-o protejez de frig și de vântul ăsta sălbatic, trăgând-o înspre mine și încurjându-i talia cu brațul pentru a o mai încălzi, deși în mod clar corpul meu minion nu este cel mai potrivit pentru a-mi atinge scopul.

— O să venim și săptămâna viitoare, îi spun Miei, în timp ce ea se urcă în mașină și se aşază în spate, încercând să acopăr cu vocea mea sunetul pe care-l fac portierele când se trântesc și centurile de siguranță, când sunt prinse.

Radioul urlă la noi, iar motorul aproape că a murit, pe vremea asta câinoasă. Mia tresare și îl rog pe James să închidă radioul. Pe bancheta din spate, Mia e tăcută, privește pe geam la cele trei mașini care ne încjoară, ca niște rechini